

عنوان مقاله:

اثربخشی شفقت درمانی متمرکز بر خود بر استیگمای ادراک شده و دل زدگی زناشویی در بیماران زن مبتلا به ناباروری

محل انتشار:

نهمین کنفرانس بین المللی دانش و فناوری علوم تربیتی مطالعات اجتماعی و روانشناسی ایران (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

زهره مرتضائی کرهرودی - دکتری روانشناسی سلامت، گروه روانشناسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

پریسا کلاهی - دکتری روانشناسی عمومی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی، تهران، ایران.

سهیلا رحمانی - دکتری روانشناسی سلامت، دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج، کرج، ایران

مجتبی رهنمازاده - دکتری روانشناسی سلامت، دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج، کرج، ایران

خلاصه مقاله:

مطالعه حاضر با هدف تعیین میزان اثربخشی شفقت درمانی متمرکز بر خود بر استیگمای ادراک شده و دلزدگی زناشویی در بیماران زن مبتلا به ناباروری بود. این مطالعه از نوع کارآزمایی بالینی بود. ۵۲ نفر از زنان مبتلا به ناباروری بودند و از خرداد تا شهریور ماه سال ۱۴۰۰ مراجعه کننده به بخش ناباروری بیمارستان امام حسین (ع) واقع در استان تهران با روش نمونه گیری هدفمند انتخاب شدند. سپس به صورت تصادفی در گروه آزمایش (تحت شفقت درمانی متمرکز بر خود) ($n=26$) و گروه کنترل ($n=26$) گمارده شدند. ابزار جمع آوری اطلاعات پرسشنامه های مشخصات دموگرافیک، استیگمای ادراک شده و دلزدگی زناشویی، در سه مرحله خط پایه، پس از مداخله و پیگیری سه ماهه جمع آوری شدند. تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از روش تحلیل واریانس اندازه گیری مکرر چندمتغیری انجام شد. یافته ها نشان داد که در گروه تحت شفقت درمانی متمرکز بر خود، میانگین نمره استیگمای ادراک شده، دلزدگی زناشویی در گروه آزمایش در مقایسه با گروه کنترل به طرز معناداری کاهش و افزایش پیدا کرده است ($P > 0.001$). نتایج این پژوهش نشان داد که شفقت درمانی متمرکز بر خود می تواند در بهبود استیگمای ادراک شده و دلزدگی زناشویی در زنان مبتلا به ناباروری موثر باشد.

کلمات کلیدی:

استیگمای ادراک شده، دلزدگی زناشویی، شفقت درمانی متمرکز بر خود، ناباروری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1637693>

